

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/44/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5320203835
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5320203835.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobkyne: A. B. (predtým C.), nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, XXX XX B., zastúpenej spoločnosťou: Hagyar & Partners, s. r. o., so sídlom Vlčkova 8/A, 811 04 Bratislava, IČO: 51 473 208, proti žalovanému: D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX, XXX XX F. G., zastúpenému JUDr. Petrom Škultéty, advokátom so sídlom Na vřšku 8, 814 99 Bratislava, o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 11C/75/2020-211 zo dňa 27. septembra 2021, (aktuálne je toto konanie vedené na Okresnom súde Žilina, pracovisko Čadca pod sp. zn.: CA-11C/75/2020), takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 11C/75/2020-211 zo dňa 27. septembra 2021 potvrdzuje.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania (aktuálneho i predchádzajúceho) v rozsahu 100 %.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že darovacia zmluva so zriadením vecného bremena uzatvorená medzi E. D., H. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX F. G. a I. D., H. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX F. G. v zmluvnej pozícii darcov a D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX, XXX XX F. G. v zmluvnej pozícii obdarovaného, vklad ktorej bol povolený Okresným úradom Čadca, katastrálnym odborom pod V4643/2020 zo dňa 12.11.2020, je voči žalobkyni právne neúčinná (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na Okresnom súde Čadca dňa 21.12.2020 domáhala voči žalovanému určenia právnej neúčinnosti darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena špecifikovanej v bode 1. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Žalobkyňa svoju žalobu skutkovo odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/63/2017, kde vystupuje tiež v pozícii žalobkyne, prvoinštančný súd rozsudkom zo dňa 06.12.2019 uložil subjektu E. D. – ZVARSTAV povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 18.028,67 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4.390,60 Eur od 28.08.2015 do 15.03.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 4.390,60 Eur od 16.03.2016 do 07.12.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 3.571,41 Eur od 08.12.2016 do zaplataenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 10.928,42 Eur od 31.08.2015 do 15.03.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 10.928,42 Eur od 16.03.2016 do zaplataenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 9.088,45 Eur od 27.09.2015 do 30.11.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.528,84 Eur od 01.12.2015 do 15.03.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 3.528,84 Eur od 16.03.2016 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Uvedený rozsudok potvrdil Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 7Co/44/2020 zo dňa 30.09.2020, ktorý dňa nadobudol právoplatnosť 02.11.2020 a dňa 06.11.2020 aj vykonateľnosť. Uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 16C/63/2017 zo dňa 16.12.2020 súd uložil E. D. – ZVARSTAV povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 5.559,82 Eur do troch dní po právoplatnosti uznesenia (v čase podania žaloby žalobkyne toto rozhodnutie ešte nebolo právoplatné). V čase konania na súde prvej inštancie vo veci sp. zn. 16C/63/2017 a aj v čase odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 7Co/44/2020 boli E. D. spolu so svojou manželkou I. D. výlučnými vlastníkami nehnuteľností vedených Okresným úradom Čadca, katastrálny odbor pre okres Čadca, obec F. G., kat. územie F. G., na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX – garáž bez súpisného čísla postavená na parcele reg. „C“ č. 2179/2 o výmere 114 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, na LV č. XXXX pozemku parcely reg. „C“ č. 2177/3 o výmere 220 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pozemku parcely reg. „C“ č. 2179/1o výmere 863 m², druh pozemku záhrada, pozemku parcely reg. „C“ č. 2179/2 o výmere 114 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie. Z výpisu LV č. XXXX a LV č. XXXX vyplýva, že E. D. spolu s manželkou I. D. v čase po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 7Co/44/2020 uzavreli darovaciu zmluvu so zriadením vecného bremena, ktorou bezodplatne previedli dotknuté nehnuteľnosti patriace s veľkou pravdepodobnosťou do ich BSM na svojho syna D. D., t. j. žalovaného. Vklad vlastníckeho práva titulom darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena v prospech žalovaného bol povolený Okresným úradom Čadca, katastrálnym odborom, pod V4643/2020 dňa 12.11.2020. Darcovia mali v čase uzatvorenia darovacej zmluvy so svojim synom (žalovaným) vedomosť o rozhodnutí Krajského súdu v Žiline v spore, v ktorom vystupovala žalobkyňa a otec žalovaného, resp. mohli predpokladať, že Krajský súd v Žiline môže rozhodnúť v prospech žalobkyne. Cieľom darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena, ktorou došlo k bezodplatnému prevodu nehnuteľností na žalovaného, bol teda zjavný úmysel E. D. ukrátiť žalobkyňu, t. j. zmenšiť svoj majetok tak, aby zabránil uspokojeniu pohľadávky žalobkyne. Žalobkyňa iniciovala voči E. D. návrh na začatie exekúcie. Upovedomením o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 15.12.2020 Okresný súd Banská Bystrica poveril na vykonanie exekúcie voči E. D. súdneho exekútora JUDr. Ing. Pavla Malíka so sídlom v Žiline. Následne právny zástupca žalobkyne kontaktoval súdneho exekútora za účelom zistenia, akým majetkom disponuje E. D. a ako súdny exekútor predpokladá úspešnosť vymáhania pohľadávky voči nemu ako povinnému. Z oznámenia súdneho exekútora právnomu zástupcovi žalobkyne vyplynulo, že E. D. nemá žiadne finančné prostriedky na bankových účtoch, vlastní obchodný podiel v obchodnej spoločnosti ZVARSTAV Slovakia, s.r.o. a nehnuteľnosti v kat. území F. G., pričom sa jedná o pozemky – ornú pôdu, trvalé trávne porasty, 1x záhrada, 1x ostatná plocha, lesné pozemky, ktoré sú však v podielovom spoluvlastníctve veľkého množstva osôb a bez väčšej hodnoty. Je zrejmé, že nie je reálne, aby boli podiely E. D. na týchto nehnuteľnostiach speňažené v exekučnom konaní, pričom ceny takéhoto druhu nehnuteľností sa pohybujú rádovo v eurocentoch. Žalovaný v rámci svojich vyjadrení uviedol, že prišiel za svojimi rodičmi s návrhom na zabezpečenie vlastného majetku a novej realizácie (prístrešku pre vozidlo a oddychovú zónu), ktorý/-é si však pri realizácii vyžaduje stavebné povolenie tiež vlastníka pozemku. Preto po konzultácii sa E. D. a manželkou I. rozhodli uvedenú nehnuteľnosť spravodlivo prerozdeliť a spolu s pozemkom darovať žalovanému. Zároveň žalovaný tvrdil, že si nebol vedomý vedľajších následkov a rozhodnutí darovaním rodičov, ktorí tak chceli spravodlivo rozdeliť svoj majetok medzi plnoleté deti.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 16C/63/2017 zo dňa 06.12.2019 bola žalovanému E. D. – ZVARSTAV uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 18.028,67 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 4.390,60 Eur od 28.08.2015 do 15.03.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 4.390,60 Eur od 16.03.2016 do 07.12.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 3.571,41 Eur od 08.12.2016 do zaplataenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 10.928,42 Eur od 31.08.2015 do 15.03.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 10.928,42 Eur od 16.03.2016 do zaplataenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 9.088,45 Eur od 27.09.2015 do 30.11.2015, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 3.528,84 Eur od 01.12.2015 do 15.03.2016, vo výške 8 % ročne zo sumy 3.528,84 Eur od 16.03.2016 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uvedený rozsudok potvrdil Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 7Co/44/2020 zo dňa 30.09.2020, ktorý dňa nadobudol právoplatnosť 02.11.2020 a dňa 06.11.2020 aj vykonateľnosť. Uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 16C/63/2017 zo dňa 16.12.2020 súd uložil E. D. – ZVARSTAV povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 5.559,82 Eur do troch dní po právoplatnosti uznesenia Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.03.2021

a stalo sa vykonateľným dňa 10.03.2021. Ku dňu 21.12.2020 tak pohľadávka žalobkyne vyplývajúca z uvedených súdnych rozhodnutí predstavovala celkom sumu 31.810,56 Eur.

Z pripojeného spisu Okresného úradu, katastrálneho odboru Čadca sp. zn. V4643/2020 mal konajúci súd preukázané, že navrhovatelia E. D., I. D., D. D., J. D., F. D. podali návrh na vklad do katastra nehnuteľností

z titulu uzatvorenej darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena medzi navrhovateľmi E. D., I. D., D. D., J. D. a F. D., a to dňa 11.11.2020, ktorou darca E. D. výlučný vlastník nehnuteľností v kat. území F. G., zapísaný na LV č. XX obce F. G., a to parcely CKN č. 2174/1 – záhrada o výmere 365 m², parcely CKN č. 2175/1 – trvalý trávny porast o výmere 573 m², parcely CKN č. 2175/4 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 158 m², parcely CKN

č. 2177/3 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 220 m², parcely CKN č. 2178 – záhrada o výmere 577 m², parcely CKN č. 2179/1 – záhrada o výmere 863 m², parcely CKN č. 2179/2 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 114 m², parcely CKN č. 2227 – orná pôda o výmere 1006 m², parcely CKN č. 2235 – orná pôda o výmere 1509 m², ďalej darca E. D. je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností v kat. území F. G., zapísanej na LV č. XXXX obce F. G., a to parcely CKN č. 2177/1 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 386 m² pod B2 v podiele 1, pričom podiel predstavuje 193 m². Darcovia E. D. a I. D. sú výlučnými vlastníkami v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov nehnuteľností v kat. území F. G., zapísaných doposiaľ na LV č. XXXX obce F. G., a to rodinného domu č. súp. XXXX s príslušenstvom, postavenom na parcele CKN č. 2175/4 (právny vzťah k parcele, na ktorej leží stavba, je evidovaný na LV č. XX obce F. G.) a garáže bez súpisného čísla postavené na parcele CKN č. 2179/2 (právny vzťah k parcele, na ktorej leží stavba je evidovaný na LV č. XX obce F. G.). Nehnuteľnosti citované v bode I/1. zmluvy, a to parcelu CKN č. 2177/3 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 220 m², parcelu CKN č. 2179/1 – záhrada o výmere 863 m² a parcelu CKN č. 2179/2 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 114 m² darca E. D. daruje obdarovanému, a to svojmu synovi D. D. do jeho výlučného vlastníctva. Nehnuteľnosť citovanú v bode I/3. zmluvy, a to garáž bez súpisného čísla postavenú na parcele CKN č. 2179/2 darcovia E. D. a I. D. darujú obdarovanému - synovi D. D. do jeho výlučného vlastníctva. Podiel v nehnuteľnosti citovanej v bode I/2., čiže parcelu CKN 2177/1 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 386 m² (podiel 1) darca E. D. daruje obdarovanému - svojmu synovi J. D. do jeho výlučného vlastníctva. Nehnuteľnosti citované v bode I/1. zmluvy, a to parcelu CKN č. 2174/1 – záhrada o výmere 365 m², parcelu CKN č. 2175/1 – trvalý trávny porast o výmere 573 m², parcelu CKN č. 2175/4 – zastavanú plochu a nádvorie o výmere 158 m², parcelu CKN č. 2178 – záhradu o výmere 577 m², parcelu CKN č. 2227 – orná pôda o výmere 1 006 m² a parcelu CKN č. 2235 – orná pôda o výmere 1509 m² E. D. daruje obdarovanému, a to svojej dcére F. D., H. D. do jej výlučného vlastníctva. Nehnuteľnosť citovanú v bode I/3. zmluvy, a to rodinný dom č. XXXX s príslušenstvom postavený na parcele CKN č. 2175/4 darcovia E. D. a I. D. darujú obdarovanému, a to svojej dcére F. D., H. D.. Všetci obdarovaní vyššie opísaný dar od darcov prijímajú. Zároveň v darovacej zmluve pod bodom IV. je zriadené vecné bremeno, z ktorého obdarovaná je povinná F. D. z vecného bremena zriadeného v prospech darcov oprávnených E. D. a I. D. vecné bremeno spočívajúce v práve bezplatného doživotného bývania a užívania rodinného domu č. XXXX s príslušenstvom postavenom na parcele CKN č. 2175/4, ako aj pozemku pod týmto domom parcely CKN č. 2175/4 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 158 m², parcely CKN č. 2174/1 – záhrada o výmere 365 m², parcely CKN č. 2175/1 – trvalý trávny porast o výmere 573 m² a parcely CKN č. 2178 – záhrada o výmere 577 m². Žalovaný bol titulom darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena zapísaný do katastra nehnuteľností ako vlastník dotknutých nehnuteľností pod V4643/2020 dňa 12.11.2020. Z upovedomenia o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 15.12.2020 mal prvoinštančný súd preukázané, že Okresný súd Banská Bystrica poveril na vykonanie exekúcie voči E. D. súdneho exekútora JUDr. Ing. Pavla Malíka. Z jeho oznámenia právneho zástupcovi žalobkyne vyplynulo, že E. D. nemá žiadne finančné prostriedky na bankových účtoch, vlastní obchodný podiel v obchodnej spoločnosti ZVARSTAV Slovakia, s.r.o. a nehnuteľnosti v kat. území F. G., pričom sa jedná o pozemky ornú pôdu, trvalé trávne porasty, 1x záhrada, 1x ostatná plocha, lesné pozemky, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve veľkého množstva osôb a bez väčšej hodnoty. Žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že dlh E. D. vyplývajúci zo súdom priznanej pohľadávky jej nebol uhradený ani len čiastočne. Svedok E. D. (otec žalovaného) vo veci uviedol, že s ním v spoločnej domácnosti bývajú všetky štyri deti, a to D., J., F. a A.. Je živnostníkom od roku 1998. Tvrdil, že nehnuteľnosti, ktoré boli darované F., boli darované aj dcére A.. On darovaciu zmluvu nepripravoval, ale agentúra. Darovanie nehnuteľností, ktorých bol on výlučným vlastníkom, ako aj podielovým spoluvlastníkom spolu so svojou manželkou, sa rozhodli rozdeliť medzi deti. Mal za to, že už je najvyšší čas s tým, že synom D. a J. čiastočne pomohol aj finančne (sumou cca

40.000,00 Eur), pretože obidvaja podnikajú. Dcére F. darovali rodinný dom, vrátane záhrady, zastavanej plochy a trvalého trávneho porastu. Tvrdil, že potom, ako prebehlo konanie na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/63/2017, t. j. asi pred dvomi až tromi rokmi sa manželkou dohodli, že nehnuteľnosti darujú svojim deťom. Uviedol, že exekúcií má viac, no neobával sa toho, že mu niekto zoberie nehnuteľnosti. Čo sa týka darovania predmetných nehnuteľností nechceli s manželkou, čakať na to, kedy súdy rozhodnú v konaniach, v ktorých je on účastníkom, keďže tieto konania trvajú dlho. Svedkyňa I. D. (matka žalovaného) vo svojej výpovedi uviedla, že myšlienka darovať nehnuteľnosti deťom bola ešte predtým, ako došlo k darovaniu. Vlastne za rodičmi prišiel žalovaný, ktorý chcel na dvore postaviť prístrešok na garážovanie áut, pretože pracuje v stavebníctve a potreboval si umiestniť svoje stroje používané pri podnikateľskej činnosti. Preto sa spolu s manželom rozhodli rozdeliť nehnuteľnosti medzi ich tri deti. Svedkyňa tvrdila, že nemá vedomosť o tom, že jej manžel mal nejaké súdne konanie ohľadom zaplatenia finančných prostriedkov. Hoci vykonáva pomocné práce okolo účtovníctva manžela, do jeho účtovníctva nezasahuje. Prehľad o podnikateľskej činnosti manžela však má. Mala tiež vedomosť o tom, že so žalobkyňou už niekoľko rokov prebieha súdne konanie. Nemala však vedomosť o tom, že by mal manžel ďalšie exekúcie. Pokiaľ sa týka darovania, toto pripravovala agentúra a z dôvodu epidemiologickej situácie došlo k darovaniu neskôr. Ku dňu výsluchu svedkyňa s manželom už nevlastnila žiaden majetok. Podľa jej názoru boli nehnuteľnosti rozdelené medzi deti spravodlivo. Zároveň svedkyňa tvrdila, že si nemyslí, že by jej manžel sa chcel vyhnúť exekučnému konaniu. Aj keď rodičia bývajú s deťmi v spoločnej domácnosti, staršie sú už samostatné a pracujúce a žalovaný má priateľku, u ktorej sa zdržiava a nebývajú pravidelne spolu. Ako rodina začali bližšie o týchto veciach komunikovať po tom, ako boli podané na súd žalobné návrhy voči k deťom.

4. Posúdením skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, pri aplikácii ustanovení § 42a ods. 1, 2, 3 písm. a), § 42b ods. 1, 2, 4 a § 116 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. V konaní bola totiž preukázaná existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne priznanej právoplatnými rozhodnutiami – t. j. rozsudkom Okresného súdu Čadca vo veci sp. zn. 16C/63/2017 zo dňa 06.12.2019 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/44/2020 zo dňa 30.09.2020) a uznesením Okresného súdu Čadca zo dňa 16.12.2020 voči E. D., otcovi žalovaného, ktorý je s poukazom na § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou žalovaného. Nespornou skutočnosťou, ktorú v konaní mal súd preukázanú, bola existencia darovacej zmluvy medzi dlžníkom E. D., jeho manželkou a žalovaným, ktorej vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného bol povolený Okresným úradom Čadca, katastrálnym odborom dňa 12.11.2020, pričom predmetom darovania v prospech žalovaného zo strany dlžníka žalobkyne E. D. a matky žalovaného I. D. boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre obec F. G., kat. územie F. G., a to samostatne stojaca garáž bez súpisného čísla na parcele CKN č. 2179/2, ktorej výlučným vlastníkom sa stal žalovaný titulom darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena V4643/2020 zo dňa 12.11.2020. Z výpisu LV č. XXXX kat. územie F. G. mal súd preukázané, že žalovaný titulom darovacej zmluvy so zriadením vecného bremena č. V4643/2020 zo dňa 12.11.2020 stal sa výlučným vlastníkom nehnuteľnosti parcely CKN č. 2177/3 o výmere 220 m² – zastavaná plocha a nádvorie, parcely CKN č. 2179/1 – záhrada o výmere 863 m² a parcely CKN č. 2179/2 o výmere 114 m² – zastavaná plocha a nádvorie. Z oznámenia súdneho exekútora JUDr. Ing. Pavla Malíka, ktorý je poverený vykonaním exekúcie vo veci exekučného konania iniciovaného žalobkyňou voči E. D. adresovaného právnenému zástupcovi žalobkyne zároveň vyplýva, že E. D. nemá žiadne finančné prostriedky na bankových účtoch, vlastní obchodný podiel vo obchodnej spoločnosti ZVARSTAV Slovakia a nehnuteľnosti v kat. území F. G., pričom sa jedná o pozemky, ornú pôdu, trvalé trávne porasty, 1x záhrada, 1x ostatná plocha, lesné pozemky, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve veľkého množstva osôb a bez väčšej hodnoty. Na základe takto vykonaných dôkazov mal súd prvej inštancie jednoznačne preukázané, že dlžník žalobkyne E. D. sa zbavil majetku, ktorý mal reálnu hodnotu v úmysle ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobkyne z titulu vymáhateľného exekučného rozhodnutia. Svedok E. D. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že exekúcií má viac a že darovanie nehnuteľností plánovali s manželkou dávno predtým ako skončilo konanie, v ktorom bol zaviazaný zaplatiť žalobkyňi finančné prostriedky, a to z dôvodu zabezpečenia svojich detí do budúcnosti. S prihliadnutím na skutočnosť, že darovacia zmluva, ktorou boli prevedené nehnuteľnosti patriace svedkovi a jeho manželky v prospech svojich blízkych osôb (detí) mal konajúci súd preukázaný úmysel ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobkyne, keď zároveň vychádzal aj z časovej chronológie, kedy došlo k uzatvoreniu darovacej zmluvy medzi dlžníkom a osobami im blízkymi. Darovacia zmluva bola uzatvorená dňa 10.11.2020, návrh na vklad do katastra nehnuteľností bol podaný dňa 11.11.2020 a zápis do

katastra nehnuteľností bol realizovaný dňa 12.11.2020, pričom žalobkyni bola voči otcovi žalovaného priznaná pohľadávka rozhodnutím prvoinštančného súdu v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.11.2020 a vykonateľnosť dňa 06.11.2020. Pokiaľ otec žalovaného tvrdil, že mal záujem s manželkou spravodlivo prerozdeliť majetok medzi deti, jeho tvrdenie súd nevyhodnotil ako pravdivé vzhľadom k tomu, že rodinný dom vedený na LV č. XX je nehnuteľnosť, kde E. D. spolu so svojou manželkou a deťmi reálne bývajú, z čoho vyplýva aj zriadenie vecného bremena v ich prospech. Ani v konaní vypočutá svedkyňa I. D. nevyvrátila tvrdenia žalovaného o tom, že syn D. nemal vedomosť o vedení súdneho konania otca vo vzťahu so žalobkyňou, pretože potvrdila, že má prehľad o podnikateľskej činnosti svojho manžela, ako aj tom, že konanie so žalobkyňou prebiehalo už niekoľko rokov. S deťmi začali o týchto veciach spoločne komunikovať po tom, ako boli podané žalobné návrhy voči deťom zo strany žalobkyne a preberali aj samotné darovanie, ale i ostatné veci. Z uvedeného vyplýva, že deti ako blízke osoby E. D. museli mať vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 16C/63/2017, a tiež o jeho výsledku, keď následne k darovaniu sporných nehnuteľností v ich prospech došlo 10.11.2020, teda v čase po právoplatnom rozhodnutí v označenej sporovej veci. Žalovaný v rovine svojich tvrdení neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že nevedel o dlžníkovom úmysle, teda svojho otca spornou darovacou zmluvou ukrátiť žalobkyňu a že ani o ňom vedieť nemohol i napriek tomu, že vyvinul starostlivosť na poznanie takéhoto úmyslu a že išlo o náležitú starostlivosť. Jeho obrana ako osoby blízkej vo vzťahu k E. D. spočívala nielen v jeho tvrdení, že nemal vedomosť o záväzku svojho otca, ale jeho povinnosťou bolo preukázať to, že o tomto úmysle nevedel a ani vedieť nemohol napriek tomu, že vyvinul starostlivosť na poznanie úmyslu a išlo o náležitú starostlivosť. Napokon žalovaný ani nepoprel, že by o pohľadávke otca nemal vedomosť. Vzhľadom na uvedené, okresný súd dospel k záveru, že žalobkyňa splnila všetky podmienky, za ktorých sa ako veriteľka môže domáhať odporovateľnosti právneho úkonu, (v danom prípade spornej darovacej zmluvy), a preto jej žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni ako úspešnej sporovej strane nárok na ich náhradu voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal, aby ho odvolací súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Odvolateľ namietal, že postup súdu prvej inštancie pri doručovaní predvolania na pojednávanie konané dňa 27.09.2021 jeho osobe nezodpovedal ust. § 178 ods. 2 CSP. V danej súvislosti uviedol, že v období od 11.08.2021 do 15.10.2021 (s výnimkou dní 30.09.2021 do 02.10.2021) bol pracovne v zahraničí, o čom predložil k odvolaniu aj potvrdenie spoločnosti BIS Czech s.r.o., so sídlom Václava Řezáča 313, 434 01 Most o výkone práce v rozhodnom období v areáli spoločnosti SPOLCHEMIE a.s. so sídlom Revoluční 1930/86, 400 32 Ústí nad Labem a SYNTHESE, a.s. so sídlom 53 354 Pardubice Semtín, ČR. Predvolanie na pojednávanie bolo zaslané žalovanému konajúcim súdom prostredníctvom poštovej prepravy až dňa 22.09.2021, t.j. iba 2 pracovné dni pred nariadením termínu pojednávania. Žalovanému bolo tak procesným postupom súdu odopreté právo na prítomnosť na pojednávaní vo veci, na jeho riadne vypočutie, na právo klásť otázky vypočúvaným svedkom, právo byť prítomný na verejnom vyhlásení rozsudku a iné procesné práva vyplývajúce z prítomnosti sporovej strany na pojednávaní. Pochybenie okresného súdu videl odvolateľ aj v tom, že súd v konaní nevyočul ním navrhnutých svedkov a s týmito návrhmi na vykonanie dokazovania sa v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal. Z dôvodu odopretia účasti na pojednávaní má žalovaný aj pochybnosti o vierohodnosti zápisnice z pojednávania v časti výsluchu jeho rodičov ako svedkov. Za irelevantný v danom spore považuje odvolateľ záver konajúceho súdu popísaný v odseku 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku (t. j., že súd nevyhodnotil tvrdenie svedka E. D. o záujme na spravodlivom prerozdelení majetku medzi deti ako pravdivé) a tiež jeho záver o tom, že svedkyňa I. D. nevyvrátila tvrdenia žalovaného o tom, že nemal vedomosť o vedení súdneho konania otca so žalobkyňou, keďže mala prehľad o podnikateľskej činnosti svojho manžela. Takéto závery žalovaný považuje za nesprávne, keďže tieto nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Naopak, podľa názoru odvolateľa z výpovede svedkyne I. D. vyplýva, že so žalovaným a jeho súrodencami začali o tejto právnej skutočnosti komunikovať potom, ako boli podané žalobné návrhy žalobkyne na súd. Z vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa v spore nepreukázala právnu skutočnosť, a to úmysel E. D. krátiť jej pohľadávku voči nemu, ako aj to, že by žalovaný o tomto jeho údajnom úmysle vedel. Za lživé považuje žalovaný i tvrdenie súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku, ktorým sa úplne skutkovo a právne stotožnil s tvrdením žalobkyne o tom,

že žalovaný nerozporoval vedomosť o pohľadávke žalobkyne voči E. D.. Žalovaný v rámci vyjadrenia k podanej žalobe jasne uviedol, že nemal žiadnu vedomosť o existencii dlhu svojho otca voči žalobkyni. Z uvedených dôvodov považuje odvolateľ napadnutý rozsudok okresného súdu za arbitrárny, zjavne nezrozumiteľný, nesprávne odôvodnený, a preto nepreskúmateľný, resp. popísané procesné vady súdu prvej inštancie založili vyhlásenie svojvoľného súdneho rozhodnutia.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Súčasne si uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Uviedla, že podľa jej názoru nedošlo k procesným pochybeniam prvoinštančného súdu tvrdeným žalovaným v jeho opravnom prostriedku. Pri doručovaní predvolania žalovanému konajúci súd postupoval v súlade s ust. § 106 ods. 1 písm. a) CSP. Žalovaný riadne komunikoval so súdom v tomto konaní, kde reagoval i svojimi podaniami - vyjadrením k žalobe zo dňa 20.05.2021 a vyjadrením zo dňa 19.07.2021, v ktorých uviedol svoju adresu: E. XXXX, XXX XX F. G., a zároveň nežiadal súd o doručovanie súdnych zásielok na inú adresu. O skutočnosti, že v rozhodnom čase bude pracovať mimo Slovenskej republiky, mohol žalovaný konajúci súd v predstihu informovať, mohol mu včas oznámiť svoju novú adresu na doručovanie súdnych zásielok, prípadne žalovaný mal možnosť udeliť tretej osobe splnomocnenie na preberanie zásielok, čo však neučinil. Ďalej žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že na pojednávaní boli ako svedkovia vypočutí rodičia žalovaného bývajúcí v tom istom dome. Je preto absurdné, aby o pojednávaní vo veci žalovaného, na ktoré dostavili jeho rodičia - E. D. a I. D., svojho syna (žalovaného) neupozornili, ako aj na skutočnosť, že na adrese trvalého pobytu žalovaného s ním žijú aj iné blízke osoby. Je tak nepravdepodobné, že by „žltý lístok“ žalovaný našiel v schránke až po svojom príchode z Českej republiky dňa 30.09.2021, keď sestra žalovaného v inom súdnom konaní prebiehajúcom na tom istom súde bola procesne aktívna a svoje zásielky na tej istej adrese si zo schránky vyberala. Žalobkyňa poukázala aj na možnosti žalovaného pre prípad vycestovania do zahraničia na dlhší čas týkajúce sa doručovania písomností/oznamov o doručovaných písomnostiach prostredníctvom služieb poskytovaných Slovenskou poštou, a.s. v zmysle Poštového poriadku. V danej súvislosti žalobkyňa pokázala na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. Cmo 282/2012 o tom, že účastník konania je povinný vytvoriť predpoklady pre to, aby bol schopný prijímať písomnosti na adrese doručovania, bez ohľadu na to, či sa na nej skutočne zdržiava. Predvolanie na pojednávanie bolo žalovanému doručované okresným súdom do vlastných rúk. V zmysle ust. § 111 ods. 3 CSP ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. Adresát zásielky sa preto nie je oprávnený dovoliavať toho, zásielka mu nebola doručená, lebo právna fikcia je silnejšia ako skutočnosť. Žalovaný bol teda na pojednávanie konané dňa 27.09.2021 riadne a včas predvolaný. Pravdivosť tvrdenia svedka E. D. o spravodlivom prerozdelení majetku bola vyvrátená zistením, že E. D. a I. D. majú štvrté dieťa – maloletú dcéru, ktorej v rámci „spravodlivého“ prerozdelenia nebola do daru daná žiadna nehnuteľnosť. Zároveň uvedené vecné bremeno a prevod nehnuteľnosti, na ktorú je zriadené vecné bremeno je predmetom iného odporovacieho konania vedeného na Okresnom súde Čadca voči F. D.. Žalobkyňa poukázala aj na ustanovenia § 116 a § 117 v spojení s § 42a Občianskeho zákonníka, keď v prípadoch blízkej osoby zákon úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa i vedomosť blízkej osoby o existencii tohto úmyslu predpokladá. Zákon teda predpokladá ako úmysel dlžníka (E. D.) tak i vedomosť blízkej osoby (žalovaného) o existencii úmyslu a teda tento žalobkyňa nemala povinnosť preukazovať. Vyhlásenie strany v tomto smere nie je dostatočným na vyvrátenie zákonnej domnienky a je absurdné predpokladať, že by takéto vyhlásenie dostatočné bolo. V uvedenom prípade by de facto žalovanému vždy stačilo uskutočniť takéto vyhlásenie a žaloba by musela byť zamietnutá. Osoba blízka dlžníkovi sa môže podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ ubrániť odporovacej žalobe, len ak preukáže, že o dlžníkovom úmysle skrátit' odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula náležitú starostlivosť na poznanie tohto dlžníkovho úmyslu a šlo o náležitú starostlivosť. Vynaložením náležitej starostlivosti osobami blízkymi dlžníkovi sa rozumie, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z jeho dôsledkov poznala (t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela). V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozporuplnosť výpovede svedkyne I. D. (matky žalovaného), ktorá na otázku, či sa žalovaný pred darovaním dotknutých nehnuteľností informoval o dlhoch, resp. záväzkoch darcov, odpovedala „nie“ a ktorá zároveň tvrdila, že nemala vedomosť o tom, že jej manžel má nejaké súdne konania ohľadom zaplatenia pohľadávok, no tvrdila tiež, že mala vedomosť že už niekoľko rokov prebiehalo konanie s pani C., K nevykonaniu vylúču svedkov navrhovaných žalovaným (D. H., J. D. a i.) zo strany

okresného súdu žalobkyňa uviedla, že ich výsluchom by do konania neboli vznesené žiadne relevantné dôkazy v súvislosti s vyvinutím náležitej starostlivosti žalovaného na poznanie úmyslu darcu E. D..

10. Žalovaný v rámci odvolacej repliky zotrval na svojej odvolacej argumentácii prezentovanej v podanom opravnom prostriedku.

11. Opätovne poukázal na ním tvrdený nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie pri doručovaní predvolania a následný nesprávny procesný postup súdu, ktorý konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného napriek tomu, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe, ako aj v rámci žalobnej dupliky deklaroval, že žiada byť v konaní vypočutý. Nestotožnil sa so špekulatívnymi úvahami žalobkyne týkajúcimi sa možností, ako sa žalobca mohol o nariadenom pojednávaní dozvedieť, či o tom, že súdu mohol skutočnosť o svojom odcestovaní do zahraničia vopred oznámiť. Vo vzťahu k postupu súdu pri doručovaní písomností poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 43/2006 zo dňa 25.05.2006 a sp. zn. 5Cdo 94/2000 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe 1/2001.

12. Žalobkyňa vo svojej odvolacej duplike zotrvala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

13. K rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazoval žalovaný uviedla, že tieto riešia problematiku náhradného doručovania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Aktuálne účinný Civilný sporový poriadok daný inštitút už nepozná a preto označené rozhodnutia nie sú tak aplikovateľné na prejednávaný prípad. Niektoré odvolacie námietky žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol, a preto na ich rozširovanie v jeho následných podaniach prezentované po uplynutí odvolacej lehoty už nemožno prihliadať. Navyše časť výsluchu svedkyne I. D. podporuje tvrdenie žalujúcej sporovej strany o tom, že žalovaný spoločne s rodičmi komunikoval ohľadne tohto súdneho konania.

14. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

15. O odvolaní žalovaného prvýkrát rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn.: 6Co/33/2022 zo dňa 29. júna 2022 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Súčasne vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

16. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Cdo/47/2023 zo dňa 20. marca 2024, ktorý vyššie označený rozsudok odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď konštatoval porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces z jediného dôvodu, konkrétne, že súd prvej inštancie ani odvolací súd mu nedoručili vyjadrenie žalobkyne zo dňa 12.04.2022 (tzv. odvolaciu dupliku). Právnomu zástupcovi žalovaného bol totiž do jeho elektronickej schránky odvolacím súdom doručený iba prípis zo dňa 2. mája 2022, pri ktorom však v zozname príloh absentovala akákoľvek príloha. Tento nedostatok už odstránil súd prvej inštancie (aktuálne Okresný súd Žilina, pracovisko Čadca, ktorý vedie spis pod sp. zn. CA-11C/75/2020), keď dňa 15.05.2024 toto podanie žalobkyne doručil do elektronickej schránky advokáta JUDr. Petra Škultétyho, pričom táto bola adresátovi úspešne doručená dňa 31.05.2024 (č.l. 367 spisu).

17. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), opätovne preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo súd žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, pričom k svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚS 78/2005, III.ÚS 264/2008, IV.ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

20. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

21. Námietky žalovaného uvedené v jeho opravnom prostriedku vyhodnotil ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

22. Základom odvolacej argumentácie žalovaného bola námetka nesprávnosti doručovania predvolania žalovanému súdom prvej inštancie na pojednávanie konané dňa 27.09.2021, na ktorom došlo k vykonaniu dokazovania (vrátane výsluchu svedkov) a k vyhláseniu meritórneho rozhodnutia vo veci, čo malo za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

23. Podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP, ak nejde o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu, o doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 a adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, doručuje súd písomnosť fyzickej osobe na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky alebo adresu miesta pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky podľa druhu pobytu cudzinca.

24. Ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie (§ 111 ods. 3 CSP).

25. Z obsahu predloženého spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že pokiaľ okresný súd zasielal žalovanému v priebehu prvoinštančného konania písomnosti, doručoval mu ich na adresu trvalého pobytu evidovanú v Registri obyvateľov SR bez zmeny už od 21.05.2012. Uvedenú adresu mal súd prvej inštancie zistenú z lustrácie v Registri vykonanej dňa 12.04.2021, rovnako aj v rámci lustrácie vykonanej dňa 27.04.2022 na odvolacom súde vyplynula zhodná adresa trvalého pobytu žalobcu bez zmien.

26. Ďalej má odvolací súd preukázané, že súd prvej inštancie žalovanému doručoval predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 27.09.2021 v zmysle § 106 ods. 1 písm. a) CSP na adresu evidovanú v Registri obyvateľov Slovenskej republiky, keď nešlo o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu, o doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 CSP a žalovaný inú adresu na doručovanie v spore konajúcemu súdu neoznámil.

27. Keďže si žalovaný doručované predvolanie na pojednávanie neprevzal v odbernej lehote, zásielka obsahujúca predmetné predvolanie bola dňom 13.09.2021 vrátená okresnému súdu, čo vyplýva z doručenky evidovanej na č.l. 184 súdneho spisu a v zmysle § 111 ods. 3 CSP sa považuje táto zásielka uvedeným dňom za doručenú, aj keď sa o nej adresát nedozvie. Je tak zrejmé, že žalovaný mal zachovanú päťdňovú lehotu na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 178 ods. 2 CSP.

28. Akiste uniklo pozornosti odvolateľa a jeho právneho zástupcu, že na rozdiel od právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku účinnom do 30.06.2016, za ktorej účinnosti bola pri doručovaní riešená aj problematika náhradného doručovania (napr. v rozhodnutiach súdov SR, na ktoré žalovaný poukázal v rámci svojej odvolacej repliky), aktuálna právna úprava - zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, účinný od 01.07.2016, zaviedol do procesu sporového konania pomerne striktnú zásadu fikcie doručenia, v zmysle ktorej zákon jasne definuje miesto, na ktoré má byť zásielka obsahujúca súdom doručované listiny adresovaná (§ 106 CSP). Uvedené neplatí globálne a napr. doručovanie žaloby fyzickej osobe má vlastné osobitosti (§ 116 CSP), v tomto konkrétnom prípade doručovania predvolania na pojednávanie žalovanému však súd prvej inštancie nemal v zmysle účinnej právnej úpravy inú možnosť, než doručovať súdnu zásielku na adresu trvalého pobytu žalovaného, s následkom uplatnenia fikcie doručenia bez ďalších úkonov súdu týkajúcich sa zisťovania aktuálneho pobytu adresáta (žalovaného). Inými slovami, v danom prípade je v zmysle § 111 ods. 3 CSP bez ďalšieho potrebné zásielku obsahujúcu predvolanie žalovaného na pojednávanie vytyčené na deň 27.09.2019 považovať za doručenú na základe fikcie doručenia dňom vrátenia zásielky súdu, t. j. dňom 13.09.2021, na ktorej skutočnosti vyplývajúcej zo zákonom stanovených procesných podmienok doručovania nič nezmení ani subjektívna argumentácia žalovaného obsiahnutá v jeho odvolaní. Právo strany, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti strany, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená hlavne v ustanovení § 178 ods. 2 CSP, ktoré súdu ukladá predvolať stranu alebo jej zástupcu na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Je na strane, či využije svoje právo zúčastniť sa pojednávania na súde. Ak strane bránila určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mala by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania z dôvodov uvedených v ust. § 183 CSP, pričom treba súdu oznámiť aj dôležitý dôvod tejto žiadosti. V súdnej veci však žalovaný nepožiadaval súd prvej inštancie o odročenie pojednávania. Ustanovenie § 180 CSP súdu umožňuje prejednať vec aj v neprítomnosti takejto strany, ktorá – hoci riadne predvolaná – sa nedostavila na pojednávanie, ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti strany za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (pozri napr. uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo 116/1993).

29. Na uvedenom závere nič nemení ani odvolacia argumentácia žalovaného týkajúca sa jeho neprítomnosti v mieste trvalého pobytu v rozhodnom čase doručovania predvolania na vytyčené pojednávanie. V tejto súvislosti krajský súd opätovne poukazuje na svoju argumentáciu v bode 28. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Je nesporné, že žalovaný v čase svojho odchodu za prácou mimo adresu svojho trvalého pobytu vedel o prebiehajúcom súdnom konaní a jeho aktuálnom štádiu, pričom v zmysle dispozitívnosti a kontradiktórnosti sporového konania pri uplatnení zásad rýchlosti a hospodárnosti konania bolo v jeho možnostiach uvedenú okolnosť súdu včas oznámiť, čo však žalovaný neučinil.

30. Z obsahu spisu v prejednávanom spore vyplýva, že žalovanému bolo dňa 13.09.2021 riadne doručené predvolanie na pojednávanie konané dňa 27.09.2021 a lehota na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 178 ods. 2 CSP bola u neho dodržaná. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď dňa 27.09.2021 v súlade s ust. § 180 CSP vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného. Nadväzne z uvedeného dôvodu celý komplex odvolateľom tvrdených procesných pochybení konajúceho

súdu majúcich za následok zásah do jeho procesných práv ako sporovej strany odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodný. Žalovaným tvrdené zásahy do procesných práv (právo na prítomnosť na pojednávaní vo veci, na riadne vypočutie, právo na pokladanie otázkou vypočúvaným svedkom a podobne) totiž nevznikli v dôsledku zásahu zo strany súdu, ktorý by zvolil nesprávny procesný postup, ale ako následok nedostavenia sa žalovaného na pojednávanie, hoci bol naň riadne a včas predvolaný. Účasť strany na pojednávaní je právom, ktoré žalovaný v danom prípade nevyužil. Zároveň je nutné dodať, že výsluch strany sporu je len jedným z dôkazných prostriedkov, ktorý súd môže, ale nemusí vykonať (§ 185 ods. 1 a 195 ods. 1 CSP). Správnosť týchto záverov odvolacieho súdu potvrdil aj dovolací súd v uznesení sp. zn. 1Cdo/47/2023 zo dňa 20. marca 2024 (pozri jeho odôvodnenie v bodoch 8.2. až 8.6.).

31. Za čiastočne dôvodnú možno považovať odvoláciu argumentáciu žalovaného týkajúcu sa zamietnutia návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom niektorých z ním navrhovaných svedkov, resp. absenciu odôvodnenia prvoinštančného súdu s uvedeným procesným návrhom v napadnutom rozhodnutí. Zároveň však odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Nie je teda povinnosťou súdu vykonať v konaní všetky dôkazy navrhnuté stranami sporu. Žalovaný vo svojich podaniach reagujúcich na žalobu žalobkyne navrhol výsluch svedkov - okrem svojich rodičov ako priamych účastníkov darovacej zmluvy aj geodeta D. H., brata J. D. a pána D. K..

32. K vyššie uvedenému pochybeniu prvoinštančného súdu (absencie odôvodnenia svojho procesného postupu) odvolací súd dopĺňa odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie tak, že výsluch geodeta D. H., hoci riadnym spôsobom označeného žalovaným pre potreby jeho identifikácie na prípadné predvolanie, by v danom prípade nijakým spôsobom nemohol objasniť podstatu vedeného sporu. Predmetom prejednávaneho sporu je totiž určenie, či darovacia zmluva so zriadením vecného bremena uzatvorená medzi E. D., H. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX F. G.

a I. D., H. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX F. G. v zmluvnej pozícii darcov a D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX, XXX XX F. G. v zmluvnej pozícii obdarovaného, vklad ktorej bol povolený Okresným úradom Čadca, katastrálnym odborom pod V4643/2020 zo dňa 12.11.2020, je/nie je voči žalobkyňi právne neúčinná. Argumentácia žalobkyne, ako aj žalovaného v súvislosti so „spravodlivým prerozdelením majetku žalovaných medzi ostatné deti“ je v danom prípade podružnou. Výsluch označeného geodeta navrhoval žalovaný v súvislosti s vyporiadaním pozemkov medzi D. K. a bratom J. D. žalovaného, ktoré nehnuteľnosti nie sú predmetom darovacej zmluvy, ktorej odporovateľnosť je predmetom tohto sporu. V danej súvislosti považuje preto i odvolací súd výsluch uvedeného označeného svedka za irelevantný a nadbytočný, no zo strany konajúceho súdu bolo potrebné tento návrh nielen zamietnuť, ale uvedený postup aj odôvodniť v napadnutom rozsudku.

33. Pokiaľ sa jedná o návrhy žalovaného na výsluch svedkov brata J. D. a D. K., bez ohľadu na posúdenie vhodnosti a relevantnosti potenciálne zistených skutočností pre daný spor tak, ako je uvedené vyššie, tieto osoby žalovaný v rámci svojich podaní nijakým spôsobom bližšie neidentifikoval pre potreby ich prípadného výsluchu, či podania vyjadrenia v spore, čo je pri navrhovaní svedkov podstatnou náležitosťou pre možnosť vykonania navrhovaného dôkazného prostriedku. Pokiaľ si žalovaný uvedenú „povinnosť“ nesplní, je plne v možnosti konajúceho súdu uvedený návrh na vykonanie dokazovania zamietnuť. Rovnako, ako v prípade navrhovaného svedka D. H., aj pri uvedených osobách v napadnutom rozsudku absentuje zo strany súdu prvej inštancie odôvodnenie zamietnutia takýchto návrhov, čo „napravil“ odvolací súd v tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia. Rovnako správnosť týchto záverov a postupu odvolacieho súdu potvrdil aj dovolací súd v uznesení sp. zn. 1Cdo/47/2023 zo dňa 20. marca 2024 (pozri jeho odôvodnenie v bodoch 8.7. až 8.8.)

34. Vecná argumentácia žalovaného v podanom odvolaní a odvolacej replike sa opiera o subjektívne hodnotenie výsluchu svedkov E. a I. D. (rodičov žalovaného), resp. o pochybnosti o dôveryhodnosti zápisnice z pojednávania, ktorá výsluch uvedených svedkov zaznamenáva. Po oboznámení sa so zvukovým záznamom vyhotoveným na pojednávaní okresného súdu konanom dňa 27.09.2021 odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka žalovaného nie je dôvodná, a zároveň dodáva, že k nahrávke z pojednávania mal žalovaný prístup buď priamo – jej vyžiadaním na prvoinštančnom súde, prípadne aj v rámci prístupu k elektronickému súdnemu spisu vedenému online, kde sa uvedená nahrávka nachádza zaevidovaná. Správnosť týchto záverov odvolacieho súdu potvrdil aj dovolací súd v uznesení sp. zn. 1Cdo/47/2023 zo dňa 20. marca 2024 (pozri jeho odôvodnenie v bode 8.9.)

35. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného týkajúcim sa (ne)preukázania úmyslu E. D. ukracovať žalobkyňu či (ne)preukázaniu vedomosti žalovaného o pohľadávke žalobkyne voči otcovi, jeho prípadnom úmysle či možnosti žalovaného o tomto úmysle vedieť, odvolací súd odkazuje na teoretické východiská danej problematiky popísané prvoinštančným súdom v odseku 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorými sa stotožňuje.

36. Preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (úmysle cum animo fraudanti) nie je podmienkou odporovateľnosti v prípade právnych úkonov, ku ktorým došlo medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi, alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb, úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa zákon predpokladá a je na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v čase právneho úkonu nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať.

37. V danej súvislosti odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení, než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

38. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní posudzuje kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

39. Odvolacia argumentácia žalovaného smerovala k otázke jeho vedomosti o úmysle predchodcu žalovaného ukrátiť svojho veriteľa darovaním nehnuteľností žalovanému, resp. o možnosti vedomosti žalovaného o takomto úmysle pri vynaložení náležitej starostlivosti z jeho strany, keďže sa jedná o blízke osoby. V tejto súvislosti odvolací súd na doplnenie teoretických východísk prezentovaných v rámci napadnutého rozsudku prvoinštančným súdom poukazuje napr. aj na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 2905/2012, v zmysle ktorého preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nie je podmienkou odporovateľnosti v prípade právnych úkonov, ku ktorým došlo medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi, alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa v takomto prípade zákon predpokladá a je na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa v čase právneho úkonu nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať. Žalovaný ako osoba s darcom blízka by sa mohla v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka ubrániť odporovacej žalobe, len ak by preukázal, že o úmysle darcu skrútiť odporované darovacou zmluvou v čase uzavretia tejto zmluvy nevedel a ani nemohol vedieť, hoci vyvinul „pracovitost“ k poznaniu tohto úmyslu a jednalo sa o „preverovanie“ relevantných skutočností. K uvedenej problematike odvolací súd bližšie poukazuje na ustálenú judikatúru českých súdov, konkrétne napr.

na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR vo veciach sp. zn. 21Cdo 206/2013, sp. zn. 21Cdo 3337/2012, sp. zn. 21Cdo 808/2012 či 30 Cdo 4885/2010, keďže tieto vychádzajú z právnej úpravy inštitútu odporovateľnosti právneho úkonu pri zapojení blízkej osoby v zmysle § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka, ktorá je v podmienkach Slovenskej republiky identická.

40. Na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie boli v spore preukázané skutočnosti, z ktorých súd prvej inštancie dôvodne vychádzal pri svojich úvahách o úmysle otca žalovaného E. D. ukrátiť žalobkyňu ako svoju veriteľku práve prevodom časti nehnuteľností na žalovaného. Odvolací súd konštatuje, že „zbavovanie“ sa majetku zo strany právneho predchodcu žalovaného formou darovania svojmu rodinnému príslušníkovi (žalovanému) pár dní po právoplatnom rozhodnutí súdu o priznaní pohľadávky žalobkyne voči nemu je minimálne neštandardné, vyvolávajúce pochybnosti o primárnom úmysle darcu.

41. V danom prípade odvolací súd odkazuje na správny záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalovaného v tomto spore. Okresný súd správne uzavrel, že žalovaný ako účastník darovacej zmluvy nepreukázal, že nemal vedomosť o úmysle svojho právneho predchodcu E. D. ukrátiť jeho veriteľa (žalobkyňu), a tiež, že by vyvinul náležitú starostlivosť na zistenie takéhoto úmyslu dlžníka žalobkyne (svojho otca).

42. Ako už bolo uvedené vyššie, pokiaľ aj žalovaný v rámci prvoinštančného konania tvrdil, že o úmysle svojho otca E. D. ukrátiť žalobkyňu nemal vedomosť, s prihliadnutím na jeho postavenie blízkej osoby pri uzatváraní darovacej zmluvy medzi ním a jeho rodičmi (t. j. aj otcom) by len uvedené bez ďalšieho nezakladalo nedôvodnosť podanej odporovacej žaloby. Bolo totiž povinnosťou žalovaného, pokiaľ mienil byť v tomto spore úspešný, preukázať, že pri uzatváraní spornej darovacej zmluvy postupoval tak, aby v prípade náležitej starostlivosti o okolnosti darovania úmysel svojho otca ukrátiť žalobkyňu mohol zistiť. Uvedené však žalovaný v rámci konania nijakým spôsobom nepreukázal a navyš z výpovede svedkyne I. D., t. j. matky žalovaného, a zároveň osoby vystupujúcej na strane darcov dotknutej zmluvy, jasne vyplýva, že žalovaný sa pred podpisom darovacej zmluvy nijakým spôsobom neinformoval o tom, či sa nemôže jednať o účelové zbavovanie majetku, či majú darcovia nejaké dlhy či záväzky. Žalovaný mohol takéto otázky klásť nielen svojmu otcovi, t. j. dlžníkovi žalobkyne, ale aj svojej matke. V oboch prípadoch by sa jednalo o relevantné zisťovanie, pretože z výsluchu jeho matky I. D. (o.i.) vyplynulo aj to, že menovaná mala vedomosť o dlhodobom spore svojho manžela E. D. so žalobkyňou vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/63/2017 i pohľadávkou, ktorú si voči nemu žalobkyňa v tomto spore uplatnila. Žalovaný teda v prejednávacom prípade nepreukázal, že úmysel dlžníka – jeho otca E. D. ukrátiť veriteľa, t. j. žalobkyňu A. C., v čase uzavretia spornej darovacej zmluvy nemohol pri náležitej starostlivosti poznať. Následne je tak správny záver súdu prvej inštancie o neunesení bremena tvrdenia i dôkazného bremena žalovaným v tomto spore.

43. Odvolací súd teda vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného v merite veci ako nedôvodné, s výnimkou tých, ktoré by boli v rámci konania na súde druhej inštancie odstránené. Zároveň pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., t. j. vo veci samej, podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

44. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok II. o trovách konania, vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úvahe okresného súdu a zákonným ustanoveniam uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

45. O trovách odvolacieho konania (aktuálneho i predchádzajúceho) rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyňu ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

46. O trovách dovolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane

tohto štádia konania nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobkyni, ktorá v tomto štádiu konania úspech nemala. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení č.k. I.ÚS 453/2019-15 zo dňa 19. novembra 2019, z ktorého vyplýva, že dovolacie konanie totiž predstavuje samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (takýto stav má následne nájsť vyjadrenie vo výroku rozhodnutia, ktorým sa konanie končí).

47. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).